

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 15.

13de april 1901.

27de aarg.

Røder og fiver.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstod. I pakker til en adresse paa over 5 eksemplarer leveres det for 40 cents, og over 25 eksemplarer for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Alt vedkommende reaktioner af bladet sendes til Rev. D. W. Bangsnes, Starb City, Iowa.

Penge og bestillinger samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til

Lutheran Publishing House, Decorah, Iowa

Bemærkninger til bibelhistorien, stykke 14.

Esau og Jakob.

Ligesom Abraham og Sara maatte vente længe paa opfyldelsen af Guds løfter til dem, saaledes ogsaa Isak og Rebekka. Det stede for at øve dem i troen. Men da 20 aar var gaaet hen, fødte Rebekka tvillinger. Dette forklarer Herren for hende derved, at to forskellige folk skulde fremgaa af hendes liv.

Dette betegnes ogsaa ved de to hørn's forskellige udseende, idet den ene var lodden over hele legemet — hvorfor han blev kaldt Esau, d. e. den lodne; den anden var som et almindeligt barn, kun fortælles, at da han blev født, holdt han fast i den første hæl, hvorfor han blev kaldt Jakob, d. e. han holder i hælen. Dermed betegnedes, at Jakobs slegt skulde blive herrer over Esaus slegt. Dette havde ogsaa Herren sagt med tydelige ord til Rebekka: Den ældste skal tjene den yngste.

Ellers var det saa, at den førstfødte skulde være herre og den egentlige arving. Her bestemmer Herren det anderledes. Det gjør Herren for at lære os, at han handler efter sin frie vilje og sit eget velbehag, og at vi ikke har noget at kræve af ham eller har nogen ret til at knurre mod hans førelser.

Om de to gutter fortælles det videre, at da de blev store blev Esau en dygtig jæger og færededes i vildmarken. Det er meningen med ordet "landmand" i vor bibelhistorie. Jakob blev hyrde som hans fader og voksede op i hjemmet som en stille og from mand. Af forældrene var det moderen, som havde det rette skøn paa sønnernes forskellige karakter, vel ogsaa fordi hun holdt sig til det, som Herren havde sagt hende om dem før deres fødsel. Deres forskellige art og sind kom da ogsaa tydelig frem ved den begivenhed, som tilslut fortælles i dette stykke.

Der fortælles, at Esau solgte førstefødselsretten for en ret mad; mere agtede han den ikke.

For at kunne forstå denne hans foragt maa vi merke os, at der til førstefødselsretten hørte ikke bare det, at den, som havde den, skulde være fører for slegten, men især, at den førstfødte fik forjættelsen, som var givet Abraham og Isak om en frelser, i hvem alle jordens slegter skulde velsignes. Til førstefødselsretten hørte ogsaa aandelige og evige goder. Naar derfor Esau foragtede den, saa var det især disse goder, han foragtede, og deri laa hans synd. Dermed viste han sig uværdig til førstefødselsretten. Derfor er Esau et eksempel paa saadanne mennesker, som for mad og drikke eller andet jordisk gode foragter de aandelige og himmelske goder, som vi faar af Gud i hans ord. Alle, som har et jordisk sind og tragter efter jordiske ting og derved foragter Guds ord og sakramenter, de er Esaus hørn. Men Gud bevare os for saadant sind!

Jakob, som med rette havde førstefødselsretten, fordi Gud havde givet ham den, benyttede sig af handelen med Esau, forat denne heretter ikke mere skulde gjøre trav paa, hvad Jakob vidste var givet ham af Gud. Jakob er derfor et eksempel paa saadanne, som tragter først efter Guds rige.

Smaajenter og smaa gutter.

Der sad tre fire ugler godt og blødt, og sov i solens straalene rigtig sødt. Men i det samme kommer jenteflokken og smiger lige hen til "fengespikken". De kom paa stoleveien der forbi.

Og alle fire løfted fingren let:
"Jh, dumme ugler, har I ikke vet?
Sig, skal I sove her til dagen slutter,
og dovne jer, — jo det er gode gutter!
Istedenfor at læse eller sy."

Men da det saa blev nat og maanen blyg teg ind paa søstendens ren og mhg, hvor alle sov foruden sorg paa puden, — ja, da kom uglerne til vindusruden med løftet klo og raabte høit: "Uhu!

I dumme jenter, hvordan er det fat, — at sove bort den stille, mørke nat, naar maanens lygte kaster lange strimer?
I sover bort de aller bedste timer;
I skulde jage rotter, I som vi!"

Barnesorger og barneglæder.

(Fortsættelse.)

Da Nesta lidt efter kom ud af kirken sammen med Betty, kom major St. Clair langsomt gaaende imod dem.

"Godaften miss Fairfax."

Hans stemme var kold og alvorlig. Nesta for sammen og blev bleg som et lig; men med stor anstrengelse gjenbandt hun fatningen og rakte ham sin haand.

"Det er længe siden, vi saa hinanden", sagde hun.

Der blev en pause, men Betty kom dem tilhjælp.

"Kjender du min miss Fairfax?" spurgte hun majoren; "det har du ikke fortalt mig. Synes du ikke, hun synger nydelig? Var det ikke en pen sang den, du hørte? Prins og jeg liker den bedst af alle hendes sange. Ikke sandt, Prins?" Hun hørte sig ned for at klappe sin lille hund, og da den gik bortover, fulgte hun efter den.

Major St. Clair stod stille og tog ikke sine øine fra Nestas ansigt.

"Mødes vi som fremmede?" spurgte han.

"Nei", sagde hun lidt usikkert, mens hun forgjæves søgte at møde hans blik rolig, og hendes læber stjalb; "som gamle venner, haaber jeg."

"Udbrig", svarede han heftig, "det maa være alt eller intet for mig, og det har jeg sagt dig før."

Hun var taus; der undslap hende et lidet suk, saa haabløst og dog saa taalmodigt, at majoren varmt fortsatte:

"Jeg vilde ikke være kommen hid, hvis jeg havde vidst, du boede her i nærheden; men naar vi nu har mødt hinanden, kan jeg ikke gaa uden at sige et par ord til dig. Nesta, du er ikke lykkelig, det kan jeg se! Tiden har ikke gjort det bedre for dig. Hvorfor kan ikke jeg saa lov at dele din sorg og være ved din side, nu naar du kanst trænger en støtte mere end i gamle dage? Kanst jeg haaber formeget, men jeg tror ikke, du er af dem, som forandrer sind. Jeg tror paa dig nu, som jeg altid har gjort; det er bare en misforstaaelse af, hvad du tror er din pligt, som har bragt dette over os."

Han stansede. Nesta stod og saa over den lave kirkegaardsmur hen paa fjeldene i det fjerne.

"Det gjør mig ondt, at vi mødtes", sagde

hun rolig, "det er ondt for os begge; men omstændighederne er de samme nu som før; jeg kan ikke handle anderledes; min mor og min søster trænger mig hjemme, og min mor —"

Hendes stemme svigtede.

"Din mor er endnu af samme mening", sagde han, "lige stolt og lige ubønhørlig. Men jeg kan angre paa, hvor heftig jeg var, sidst jeg talte med hende. Jeg havde ogsaa uret. Jeg har lært at indse det nu. Nesta, kan jeg ikke saa lov at tale min sag, — nei lad mig sige vort sag, nu igjen? Hun har ikke ret til at øbelægge resten af vort liv, og vi har ikke ret til at lade hende gjøre det. Lad mig saa lov at komme og tale med hende."

"Nei, nei. Det vil bare rive hendes saar op igjen paa nyt. Hun vil ikke, og hun kan ikke se sagen anderledes end før."

"Og paa denne maade skal vi stilles?"

Hans stemme var lav og stjalb af bevægelse. Saa tilspøiede han mismodig:

"Jeg tror alligevel, din hjærlichkeit maa have tjølnet; du taler saa kolbt og ligegyldigt; det bringer mig til at tro, at —"

Nesta løftede den ene haand op som for at stanse ham.

"Aa Godsfrey!"

Hun sagde ikke mere, men saasnart det kjære, gamle navn slap fra hendes læber, brast hun i taarer, og idet hun vendte sig bort, lænede hun sig mod kirkegaardsmuren og skjulte sit ansigt i hænderne.

Major St. Clair gik hurtig hen til hende.

"Nesta; Nesta, ikke grød! Jeg kan ikke taale at se dig bedrøbet. Kjære Nesta, vi maa ikke stilles nu!"

Kanst han kunde faaet overtalt hende, kanst Nesta alligevel havde givet efter for hans bønner; men en meget ubeleilig barnestemme hørtes lige ved.

"Du har faaet hende til at grøde! Du har faaet min miss Fairfax bedrøbet!" Og Betty stjødte sig hen for at trøste hende.

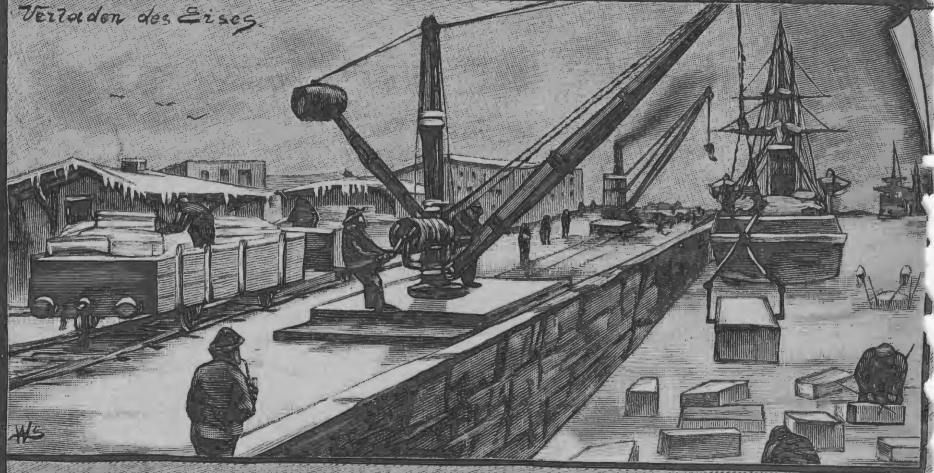
Dieblittelig reiste Nesta sig op.

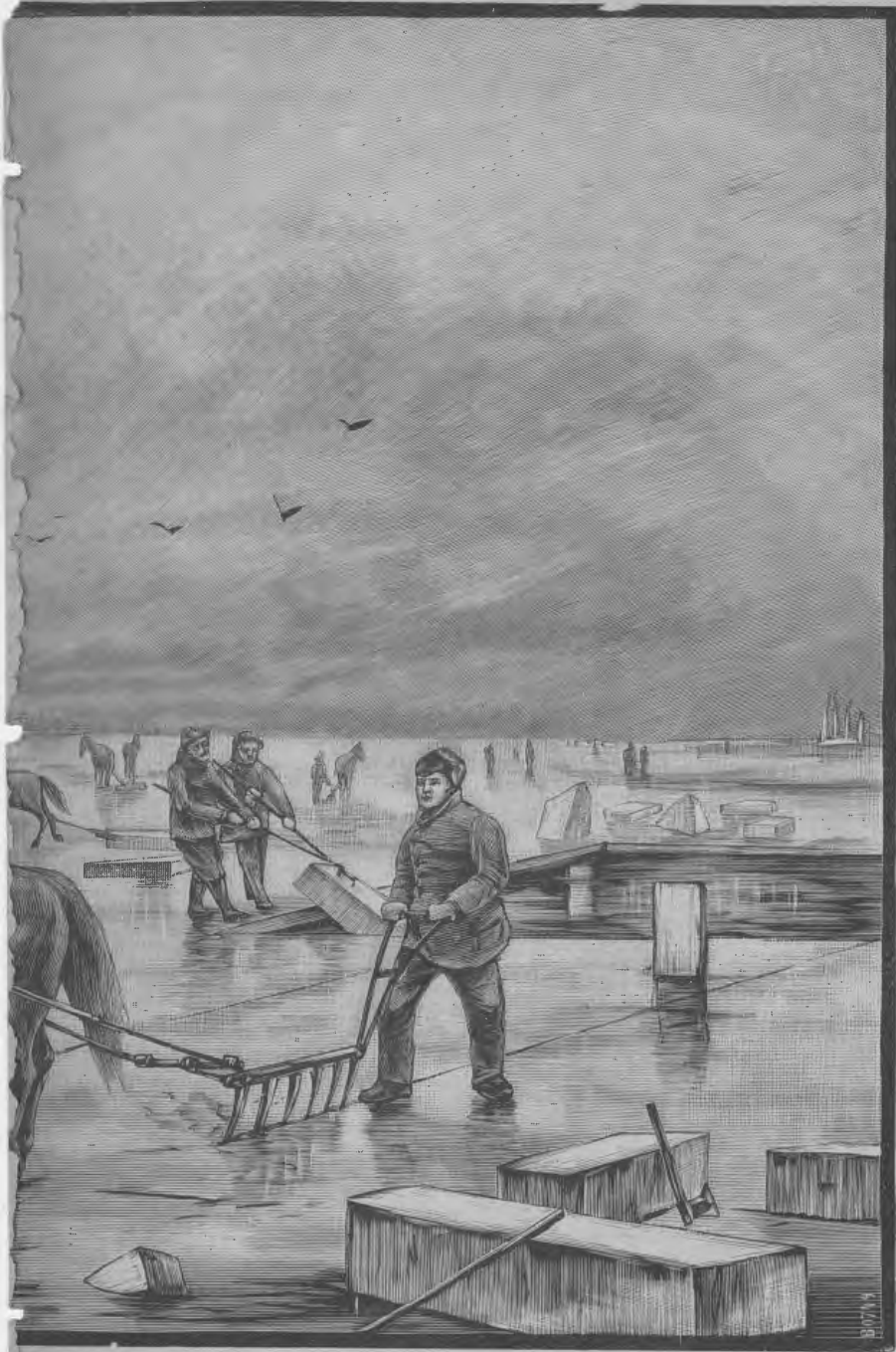
"Det er ingenting, vennen min; vi bare talte om gamle dage. Farvel, major St. Clair."

Hun gik hurtig nebover stien ved siden af kirken, mens majoren forvirret og bedrøbet saa efter hende.

"Betty", sagde han, da de gik sammen hjemover igjen, "du er lig en liben gut, jeg engang kjendte; han kom hen til mig med en tallerken fuld af beilige kirsebær, og spurgte: 'Vil De

Verladen des Eises.

ommern.

have dem, major? Se paa dem, er de ikke delige!" Og med det samme, jeg strakte haanden ud og skulde tage dem, snappede han dem tilbage igjen og skyndte sig at spise dem selv, mens jeg saa paa."

"Det var en usiftkelig gut", sagde Betty lidt fornærmet, "jeg synes ikke, jeg er det mindste lig ham; jeg har da slet ikke gjort saadan."

Major St. Clair var meget rastløs og urolig hele eftermiddagen; kaptein Stuart spurgte ham mere end en gang om grunden til hans daarlige humør og fraværende svar, men fik ingen tilfredsstillende forklaring.

Næste dag gik de ud for at fiske sammen, men omtrent klokken fire forlod majoren sin ben og gik tilbage til huset. Her traf han Betty og Prins, som legte udenfor. Han kaldte paa dem, og de gik sammen ud i haven, hvor majoren lagde sig saa lang han var i græsset og snart lebede samtalen hen paa Nesta. Betty gav ham en nøjagtig beskrivelse af den dag, hun havde tilbragt i Nestas hjem, og fortalte ogsaa om første gang, hun havde mødt mrs. Fairfax i stoven.

"Hun ser ud som en dronning", fortalte Betty ivrig, "hun ser saa stolt og saa streng ud, men hun er svært bedrøbet. Jeg kender mange voksne folk her nu, men næsten alle er de saa bedrøbede! Jeg er glad i mrs. Fairfax, for hun gav mig Prins."

Major St. Clair hørte nøie efter alt, hvad Betty fortalte, og han gjorde hende mange spørgsmaal.

Bludselig reiste han sig op.

"Vil du gaa en tur med mig?" spurgte han, "vent til jeg har strebet et brev, saa skal vi gaa."

"Til kirken igjen?" spurgte Betty.

"Nei, ikke til kirken, til mrs. Fairfax."

"Det er forfærdelig langt", sagde Betty alvorlig, "jeg hørte baade frem og tilbage; men naar vi gaar gennem stoven, er det vist lidt kortere."

"Vi skal nok greie det, og hvis du bliver træt, skal jeg bære dig."

Majorens stemme hørtes fornøiet ud, og Betty gik afsted med ham, meget glad over, at hun var valgt til at være hans ledsager.

"Skal du besøge mrs. Fairfax?" spurgte hun.

"Nei, jeg tror ikke, jeg gaar ind i huset; men jeg vil gjerne, du skal give mrs. Fairfax et brev fra mig og saa bringe mig et svar tilbage."

Betty saa straalende fornøiet ud.

"Ja, det vil jeg gjerne gøre", sagde hun, "det er saa nydeligt inde i stuerne der; du skulde bare se alle de pene blomsterne; jeg vilde være forfærdelig lykkelig, hvis jeg boede der, tror jeg."

Hun snattede væk og underholdt majoren paa det livligste. Snart var de fremme ved porten, og han gav hende det vigtige brev.

"Giv det til mrs. Fairfax selv, Betty, og spørg, om jeg kan saa lov at tale med hende."

Betty nikkede; hun klemte fast paa brevet i sin lille haand og gik ind, fulgt af Prins. I gangen traf hun den gamle tjener og spurgte ham:

"Kan jeg saa lov at komme ind til mrs. Fairfax?"

Manden saa overrasket ud.

"Nei, jeg tror ikke det", sagde han tilslut smilende; "mrs. Fairfax tager aldrig imod visitter."

"Ja, men jeg kommer ikke paa visit", sagde den lille pige, "jeg er bare Betty; jeg har et brev til hende."

"Jeg skal gaa og spørge."

Han gik, men kom straks efter tilbage.

"Kom ind — denne vei."

Han fulgte hende ind i et af værelserne, hvor mrs. Fairfax sad og drak sin te. Nesta var ikke der, og Grace forlod netop værelset.

Et smil lyfte op i det alvorlige ansigt, da mrs. Fairfax saa Betty.

"Er du her ganske alene?" spurgte hun.

"Jeg kommer med et brev til dig", sagde Betty og straalte over hele ansigtet af glæde over sit vigtige hverv.

Mrs. Fairfax lod hende sætte sig ned i en lav sofa og tog brevet. Da hun læste det, rhykede hun brunnene, og munden fik et haardt, bestemt udtryk. Saa reiste hun sig og gik hen i den modsatte kant af værelset; her blev hun staaende og se ud af vinduet, med ryggen vendt mod Betty og hænderne krampagtig knyttede. Havde hun faaet brevet nogle uger før, vilde der bare været et svar; men mrs. Fairfax havde i den sidste tid forandret sig; hendes haarde sind holdt paa at mildnes og bøies. Dog var det en haard kamp, og stoltheden holdt paa at vinde overhaand. Til sidst vendte hun sig om og gik bort til sit skrivebord.

Betty gik hen til hende.

"Major St. Clair spurgte, om han ikke kunde saa lov at tale med dig", sagde hun og saa hønlige paa den gamle dame.

"Nei, det kan han ikke, Betty; jeg skal skrive

mit svar til ham", var det kolde svar, og hun vendte sig bort fra barnet.

Men Betty gav sig ikke.

"Han vil saa gjerne komme ind og tale med dig; jeg er sikker paa, du vil like ham, han er saa snild; det er onkel Harrys ven; og saa har han saa pene, triste øine, for han har haft en stor sorg engang, en svært stor sorg, fortalte han mig. Og det har jo du ogsaa haft."

Der kom ikke noget svar, og Betty fortsatte: "Kan jeg ikke saa lov at gaa ud og tage ham ind her? Jeg har fortalt ham om dig i eftermiddag, om at du gav mig liljerne den dagen i skoven, og Prins sendte du siden i en kurv. Han vilde saa gjerne, jeg skulde fortælle, og han spurgte mig om saa meget. Jeg sagde, at du saa aldeles ud som en dronning, og jeg tror, det er derfor, han saa gjerne vil ind og se dig." (Forts.)

Vaaren.

Se, sneen beg for vaaren,
og isen smelted fort;
Gud tog den frozne taaren
fra jordens øie bort.
Og der kom sol paa alle ting,
og lirken blev saa glad;
og børnene de legte sig
imellem løv og blad.

Til hvem skal I bede?

En liden gut var en aften i begreb med at gaa i seng som sebdanligt; men hans moder blev nødt til at forlade ham, fordi hun pludselig blev kaldt bort. Hun sagde da til barnepigen, at hun skulde give ham hans natkjole paa og lægge ham tilfængs, kysse ham og sagde: "Godnat, min egen Edward! Du maa iaften sige din bøn til Sara."

Barnet saa moderen forundret ind i ansigtet og sagde: "Nei, moder, jeg vil sige min bøn til Gud."

Kjære børn, huff paa, ligesom denne lille gut, at naar I beder, taler I ikke til eders moder eller noget andet menneske, som hører derpaa; men I taler til Gud, som hører alt, hvad I siger, og ser alt, hvad I gør. Han glemmer aldrig eder, om ogsaa I ofte glemmer ham. Han minde alle eders bønner og vil besvare dem paa sin egen maade og hjælpe eder meget bedre, end eders forældre formaar.

Bøn.

O Gud, som børnene har kjær,
se ned til mig, som liden er.
Afsto min synd i Jesu blod
og gjør mig lydig, from og god.

Hvilket barn kan du undvære?

En soldat reiste med sin kone og sine tre smaapiger fra London til Calcutta, og da de var takkelige og artige børn, vandt de snart de øvrige passagerers kjærlighed. Blandt de reisende befandt sig ogsaa en oberst med sin kone, som var meget rige, men barnløse folk, hvorfor egteparret, da de fik se soldatens velopdragne børn, inderlig ønskede at kunne antage et af dem som sit barn. Forældrene overlagde da med hverandre, om de vel kunde undvære en af sine smaa, og da de tænkte paa, at den rige oberst jo kunde gjøre langt mere for deres opdragelse, end de var istand til, saa besluttede de sig til at overgive sin ældste datter til disse venlige mennesker. Obersten og hans kone tog da den lille pige til sig, og hun tilbragte et par dage hos dem.

Den tredje morgen kom faderen og sagde: "Gr. oberst, jeg maa bede om tilgivelse. Min kone siger: 'Vor datter er mit udtrykte billebe, derfor er det mig umuligt at stilles fra hende.' Vil De ikke være saa god at gjøre blytte med hende og den anden?"

Obersten var vel tilfreds hermed; thi de tre børn var ham lige kjær, og saa kom den anden lille pige til ham og hans hustru, mens den ældste gik til forældrene igjen.

Næste morgen kom allerede barnets fader igjen: "Min herre", sagde han, "jeg maa atter bede Dem om forladelse; denne lille datter er min hustrus søsten, dertil er hun ogsaa min hndling, jeg kan umulig stilles fra hende. Men hvis De vil tage 'Baby', bort yngste barn, saa vilde vi gjerne overlade Dem hende."

De fornemme folk blev ogsaa enige om at gjøre dette, og saa kom lille 'Baby' hjem til dem.

Efter tre dages forløb kom faderen igjen til sit barns pleieførelde: "Gr. oberst", sagde han, "det faar ikke hjælpe, ud maa det dog engang. Min kone har talt meget frem og tilbage om, at det synes os, som om 'Baby' var et stykke af os begge, saaledes er det os aldeles umuligt at stille os af med barnet; derfor maa vi beholde alle bore tre børn hos os."

Til billederne.

Oplosning i Pommern.

Kanste har du aldrig set noget saadant som det, vort store billede idag fremviser; kanste er det et kjendt syn for dig. Lever du nær kysten i Ostnorge, saa ved du god besked; men gjør du ikke det, saa er det vistnok en underlig tanke for dig den, at pløie is. Du kjender til at pløie jorden, naar den er blød og lidt fugtig om vaaren og om høsten. Men kommer tælen i jorden, er det iorbi. End sige da at gaa ud paa selveste isen for at pløie.

Men det lar sig nok gjøre, og der er god mening i det ogsaa. Plougen er nok en del forskjellig fra den gamle kjendte. Den ligner mest en uhyre stor sag. Den første tand gjør en liden fure i isen, og saa stikker næste tand lidt dybere, og næste atter lidt dybere. Hver tand gjør rum ledigt for den næste; og paa den maaden kan plougen med en stert heft foran gjøre en smal, men ganste dyb fure i isen.

I Pommern er vel isen ikke tykkere, end at de kan pløie stykkerne helt løse kanste. Vi ser i alle fald ikke paa billedet andet redskab anvendt, end plougen. Men her oppe hos os, hvor kulden er strengere, her tager vi ikke vor is i regelen, før den er en 18 á 20 tommer tyk, og da kan man ikke pløie den helt løs. Vi pløier saa dybt, det gaar an, og siden bruger vi en stor sag, som ikke har nogen grind, men haandtag i den ene ende. Med den sages de firtantebe isstykker helt løs, og saa sendes de i lange svagtstaaende render ned til sjøen, hvor de lastes i skibe og føres til England, Holland og Belgien, Frankrige eller Tyskland.

Oplosning paa gaader i nr. 13.

Diamantgaade:

Billedgaade:

Kjøbmanden overtaler sine kunder.

Gaadespørgsmaal.

1. Hvilket pigenavn lyder ens, enten man slaver det frem- eller baglænds
2. I hvilken asiatisk elv ligger et dyr gjemt?
R. S. Fjotland.

Stjulte navne.

1. Da jeg stod paa gaden, kom han over mig.
(1 by.)
2. Du skal goa sov gange rundt Jeriko. (1 sagl, 1 guttenavn.)
3. Er du blind, eller hvad staar paa med dig?
(1 by.)

Erling Hytten og Lars Wilhelmsen.
9¹/₂ og 10 aar.

Billedgaade.

E. S. Trondhjem.